

кровь кипитъ въ нашихъ жилахъ,—подтверди третій войнѣ, и русска хорна, отъ множество гласове, ся раздаде по сичко-то пространство.

Около тія сръдорѣцы ся люлъжтъ множество застарели върбы и дибели храсталацы, край кои-то вода-та на времени минува тихо и весело, катогы удря съ ласкателны-тъ си плесканія, а на времени—размѣтена, минува грозно, посящи кървавы трупове на нещастны-тъ си гости.

Нѣ, въ таково едно мѣсто, при едно бойно поле,—може ли смъртний челоуѣкъ да вкуси на драго сърдце пріятности-тъ, що му приноси природа-та? Може ли той съ распуснато сърдце да ходи по онаѣ зеленѣ моравѣ, коя напѣтъ ся наръсва съ челяшкѣ кръвъ?

Трепетно-то гърмене на топове-тъ, кое-то отъ часть на часть ѣхти по тія хълмове, прави го да забрави всичко, най вече като глѣда прѣдъ себе сътрудникъ-тъ си мъртъвъ! Смъртоносный отъ тѣпъ ножъ ударъ, или тѣжка смърть отъ гюрле, рано или късно чака и него.

Близко до града отъ къмъ югъ издига ся другъ по высокъ хълмъ. Върху него ся растила скоро-направена, нѣ славна батарея Меджидіе, що ся бѣлѣе на самый връхъ и става като властитель на